

Ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ: Ἀπομποίτζει ἡ γροῦσσα μι ρωτοῦα τοῦ διαβάτοι (ἐκουράστηκε ἡ γλῶσσά μου ἐρωτῶσα τοὺς διαβάτες).

ἀποπολλῆς ἐπίρρ. ΙΒηλαρ. Ποιήμ. 159 ἀποπολ-λῆς Ἀστυπ. Ρόδ. ἀποπολ-λῆς Κάρπ. ἀπουσπουλλῆς Λυκ. (Λιβύσσ.) ᾠσοπολ-λῆς Κῶς ᾠουταπολ-λῆς Τῆλ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ πολλῆς (ἐνν. ὥρας). Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 4,444.

Ἀπὸ πολλοῦ, πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἐνθ' ἄν.: ᾠουταπολ-λῆς τὸ γνωρίζω Τῆλ. || Ποιήμ.

Κι ἀποπολλῆς ποθοῦσα τὸ βάρος νὰ σοῦ δώσω ΙΒηλαρ. ἐνθ' ἄν.

ἀποπολλῆώρα ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν.) ἀποταπολλῆώρα Πελοπν. ἀπολλῆώρα Λευκ. Πελοπν. (Συγκῆ Κορινθ. Μάν. Μέσσ. Τρίκκ.) κ.ά. ἀπουλλῆώρα Λέσβ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. πολλῆώρα, παρ' ὃ καὶ ταπολλῆώρα. Οἱ τύπ. ἀπολλῆώρα, ἀπουλῆώρα κατ' ἀνομ.

Ἀπὸ ὥρας τινός, πρὸ χρόνου τινός: Εἶναι φερεμένος ἀποπολλῆώρα καὶ σὲ περίμενε νὰ ῥθῆς Μάν. Ἡρῆθα ἀποπολῆώρα ῥ τὸ χτήμα κι ἀκόμη νὰ ῥθῇ κάνεις αὐτόθ.

ἀποπολλῆωρίτσα ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπολλῆώρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Ἀπὸ ὥρας τινός, πρὸ ὀλίγου. Συνών. ἀποπολλῆω-ροῦλλῆα.

ἀποπολλῆωρούλλῆα ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποπολλῆώρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦλλῆα.

Ἀποπολλῆωρίτσα, ὁ ἰδ.

ἀποπολὺν ἐπίρρ. ἀμάρτ. ᾠουδουλὺν Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ πολὺ.

Πρὸ πολλοῦ χρόνου: Δὲ δῆρα γράμμα ᾠουδουλὺν.

ἀποπότε ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀοπότε Σύμ. ἀπο-σώτες Κρήτ. Μέγαρ. ᾠοσώτες Κῶς

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. πότε.

1) Ἀπὸ ποίου χρόνου, ἀπὸ ποίας ὥρας κοιν. καὶ Πόντ.: Ἀποπότε λείπει; Ἀποπότε θ' ἀρχίσῃ νὰ πηγαίῃ ῥ τὸ σχολεῖο; Κάνεας δὲν ξέρει ἀποπότε χτίστηκε τοῦτο τὸ κάστρο κοιν.

2) Πρὸ πολλοῦ Μέγαρ. Σύμ.: Ἐγὼ ἔφαγα ἀποσώτες Μέγαρ. Ἀοπότε ῥτα Σύμ.

ἀποπότι τό, ἀμάρτ. ἀποπότ' Πόντ. (ᾠφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. οὖσ. ποτίον.

ᾠπόλειμμα ποτοῦ οἰουδήποτε, οἶον ὕδατος, γάλακτος, οἶνου κττ. ἐνθ' ἄν.: Τ' ἐσὸνα τ' ἀποπότ' οὐ πίνω ᾠφ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόπιμα.

ἀποποτίζω σύννηθ. ἀπουπουτίζου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ᾠποποτίζω Κρήτ. (Βιάνν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ποτίζω.

Τελειώνω τὸ πότισμα ἐνθ' ἄν.: Ν' ἀπουπότ'ζα ταχῆα, θὰ σ' τὸ ῥ'να τοῦ νιρὸ Αἰτωλ. Ἀπουπότ'σι τῶρα τοὺν κῆπου αὐτόθ. Κι ἀπῆς τὰ ἐπεπότησεν, καθίζ-ζει ῥ τὸν λογαρησιαμὸν Χίος. || ᾠσμ.

Πιάνουν στεργάζου δὲ νερό, ποτίζουν δὲ περ'βόλι, ποτίζ' ἀποποτίζου δὲ, σὲ σκάλαν ἀνεβαίνουν

Κρήτ.

ἀποπότισμα τό, ἐνιαχ. ἀπουπότ'σμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποποτίζω.

Περάτωσις τοῦ ποτίσματος ἐνθ' ἄν.: ᾠσιρ' ἀπ' τ' ἀπου-πότ'σμα θὰ ῥθῶ κ' ἰγῶ. Βρίσκουμι ῥ τ' ἀπουπότ'σμα τῶρα.

ἀποποῦ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (ᾠργυρόπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀεποῦ Χίος (Πυργ.) ἀπουποῦ βόρ. ἰδιώμ. ἀοποῦ Σύμ. ἀπαποῦ Καπ. (Συνασσ. κ.ά.) ᾠαποῦ Καπ. (Σίλατ. Σίλ. Φάρας.) ἀαποῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ᾠποποῦ Χίος κ.ά. ᾠουποῦ Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. (ᾠγιάσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ποῦ.

1) Πόθεν, ἀπὸ τίνος τόπου ἐνθ' ἄν.: Ἀποποῦ ξεκίνησες; Ἀποποῦ ἔρχεσαι; Ἀποποῦ εἶσαι; κοιν. Ἐσὺ ἀποποῦ ἔρθες καὶ πῶς εὔρεθες ἀδακέσ'; Πόντ. (ᾠργυρόπ.) β) Ἐπὶ καταγωγῆς σύννηθ. καὶ Καπ. (Σίλατ.): Ἀποποῦ κρατεῖ ἡ γενεά του; Κάνεις δὲν ξέρει ἀποποῦ βασιτῆ ἡ σκούφια του (πόθεν κατάγεται ἡ πόθεν εἶναι) σύννηθ. Παποῦ γένος εἶσαι; Σίλατ. Λαχταροῦσαν νὰ τοὺν ποίσιν γαδρό, ἄμ' αὐτὸς μῆδι ᾠουποῦ ᾠι (ἐνν. δὲν ἀπεκρίνετο, δὲν ἔδιδε σημασίαν) ᾠγιάσ.

γ) Ποῦ Πελοπν. (Λογγ.): Ἀποποῦ εἶν' τὸ χωριό του;

2) Διὰ τίνος τόπου κοιν.: Ἀποποῦ θὰ περάσω - θὰ ἀνέβω - θὰ κατέβω. Ἀποποῦ ἔρθες; — Ἀπ' τὸν ἀπάνω δρόμο. 3)

Διὰ τίνος τρόπου, πῶς ἐνιαχ.: Ἀποποῦ θὰ τὰ καταφέρῃς ὅπως λές;

4) Ἐκ τίνος ἀφορμῆς, αἰτίας κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἀποποῦ τὸ κατάλαβες πῶς θὰ ῥθῶ; κοιν. Ἀποποῦ ἐγνώριστες με; Χαλδ.

5) Ἐκ τίνος προσώπου κοιν.: Ἀπο-ποῦ τὰ μάθατε αὐτά; ποιὸς σᾶς τὰ εἶπε; Ἀποποῦ τὰ πῆρατε; — Μᾶς τὰ ἔδωκε ὁ δεῖνα.

ἀπόπου ἐπίρρ. κοιν. ἀπόπ' βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ποῦ.

Ἀναφορικὸν ἐπίρρ. συσχετικὸν τοῦ ἐρωτηματικοῦ ἀπο-ποῦ

1) Ἀφ' οὗ τόπου, ὁπόθεν: Ἀποποῦ ξεκίνησες; — Ἀπόπου θέλω. Ἀπόπου κι ἂν ἔρχεσαι, κάνεις δὲ σὲ ρωτᾷ κοιν. Τσ' ἀπόπ' ἐπααίνανε δὲν εὔρισκανε ῥ'ναῖκα Μύκ.

β) Ἐπὶ καταγωγῆς κοιν.: Ἀπόπου κι ἂν κρατῇ ἡ γενεά του, διάφορο δὲν ἔχει. 2) Δι' οὗ τόπου κοιν.: Ἀπόπου κι ἂν περάσω, δύσκολα θὰ διαβῶ.

3) Ἀφ' οὗ προσώπου κοιν.: Φρόντισε νὰ τὸ μάθῃς ἀπόπου μπορέσῃς. Δανείσου ἀπόπου θέλεις.

ἀποπουθε ἐπίρρ. ἀποπουθεν Κεφαλλ. ἀποπουθε πολλαχ. ἀποπουθες Πελοπν. (Μάν.) ἀποπούθενε Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀποπούθενες Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀμποι-θεν Πελοπν. (ᾠρκαδ.) ἀμπούθενε Πελοπν. (ᾠρκαδ.) ἀμπούθε Πελοπν. (ᾠρκαδ.) ᾠπουπόθεν Τῆλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ποῦθε.

1) Ἀπὸ τίνος τόπου, πόθεν ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἤξερα ἀποπουθε νὰ τὸν πιάσω ᾠθῆν. Μ' ἐπιασε καὶ δὲν ἤξερα ἀποπουθε νὰ φύγω αὐτόθ. Ἀποπουθε ἔρχεσαι; Πελοπν. (Κορινθ. Μέσσ.) Ἀποπούθενε βγαίνει τὸ νερό; Βούρβουρ. Ἀποπούθενες εἶναι ὁ γαμπρός σας; αὐτόθ. Ἀποπουθε πάνε ῥ τὸ μοναστήρι Μάν. Ἀποπουθες ἐπεράσανε οἱ ἄλλες; αὐτόθ. || Φρ. Δὲν ξέρει ἀποπουθε πᾶν τὰ τέσσερα (ἐπὶ ἀνοήτου ἡ νωθροῦ τὴν διάνοιαν) Κορινθ. Μάν. κ.ά. || ᾠσμ.

Πουλλάκι, ἀμποιθεν ἔρχεσαι κι ἀμποιθε κατεβαίνεις;

ᾠρκαδ.

Γιὰ πέ, νὰ ζήσῃς, λυερή, ᾠουπόθεν ἡ γενεά σου;

Τῆλ. β) Ἐπὶ καταγωγῆς Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.):

Δὲν ξέρεις ἀποπουθε κρατεῖ ἡ σκούφια του (ἐπὶ ὅλως ἀγνώ-στου) Μάν. 2) Ἀπὸ τίνος προσώπου ἐνθ' ἄν.: Ἀποπουθε τὰ κοινόμησες τὰ ψιλὰ; ᾠθῆν. Δὲν ἔχω ἀποπουθε νὰ ζητήσω ἔνα μικρὸ δάνειο αὐτόθ.

ἀποπουθενά ἐπίρρ. ἀποπουθὲ Πόντ. (ᾠφ.) ἀπι-σπουθὲ Πόντ. (ᾠφ.) ἀποπουδὲν Πόντ. (Χαλδ.) ἀποπου-θενά κοιν. ἀπουπ'θινὰ βόρ. ἰδιώμ. ᾠποπουθενὰς Εὐβ. (Αὐλωνάρι.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ποουθενά.

